

Sygn. akt: II AKa 231/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski SSO del. Marcin Ciepiela (spr.)
Protokolant	Iwona Olszówka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie Ryszarda Chyrka

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 roku sprawy:

1) **A. H. (H.), s. J. i R., ur. (...) w E.,**

oskarżonego z art. 258 §3 kk, art. 54 §1 kks i inne;

2) **M. B. (1) (B.), s. Z. i U., ur. (...) w M.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

3) **Z. B. (B.), s. Z. i K., ur. (...) w P.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

4) **G. B. (B.), s. W. i A., ur. (...) w S.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks w zw. z art. 6 §2 kks w zw. z art. 37 §1 pkt 2 i 5 kks;

5) **M. B. (2) (B.), s. S. i K., ur. (...) w Z.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

6) **S. H., s. A. i G., ur. (...) w C.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 65 §1 i 3 kks w zw. z art. 6 §2 kks;

7) **R. K. (K.), s. S. i B., ur. (...) w L.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 65 §1 i 3 kks w zw. z art. 6 §2 kks;

8) **S. K. (K.), s. M. i J., ur. (...) w Z.,**

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

9) ***Ł. K. (K.), s. J. i B., ur. (...) w Ż.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

10) ***J. L. (1) (L.), s. S. i Z., ur. (...) w D.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

11) ***K. M. (M.), s. Władysława i Marii, ur. (...) w Z.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

12) ***M. H. (R.-H.), s. J. i E., ur. (...) w R.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

13) ***M. S. (S.), s. K. i M., ur. (...) w R.,***

oskarżonego art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

14) ***T. S. (S.), s. K. i M., ur. (...) w R.,***

oskarżonego art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

15) ***M. W. (W.), s. J. i D., ur. (...) w Ł.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §1 kks i inne;

16) ***J. Z. (Z.), c. E. i H., ur. (...) w B.,***

oskarżonej art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

17) ***K. Z. (Z.), s. H. i B., ur. (...) w D.,***

oskarżonego z art. 258 §1 kk, art. 54 §2 kks i inne;

18) ***R. M. (M.), s. Z. i A., ur. (...) w Ł.,***

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

na skutek apelacji obrońców oskarżonych oraz prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K 118/13 oraz apelacji prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt II K 85/16

I. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K 118/13 w punktach 1, 2, 6, 49, 50, 51, 107, 108, 109 i 122, a w punktach 123, 124 i 126 w zakresie dotyczącym oskarżonych A. H., R. K. i M. W. oraz zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt II K 85/16 w punktach 1, 2, 3 i 5 oraz w tym zakresie przekazuje sprawę oskarżonych A. H., R. K., M. W. i R. M. do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w odniesieniu do oskarżonego A. H. – w punkcie 5 uchyla zawarte tam rozstrzygnięcie i w to miejsce na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 3 i 4 oraz orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

2. w odniesieniu do oskarżonego G. B.:

a) w punkcie 14 – w opisie czynu w miejsce zwrotu „w okresie stycznia 2010 roku w S., M. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż” wprowadza zwrot „w styczniu 2010 roku w nieustalonej miejscowości na terenie kraju poprzez nabycie”, a nadto eliminuje dwukrotnie użyty zwrot „nie mniejszej niż”, z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., a z podstawy wymiaru kary – art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w związku z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz obniża karę przez orzeczenie wyłącznie kary grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 70 (siedemdziesiąt) złotych stawka,

b) w punktach 15 i 16 – uchyla zawarte tam rozstrzygnięcia;

3. w odniesieniu do oskarżonego S. H. – w punkcie 37 w miejsce przypisanego tam czynu uznaje oskarżonego za winnego tego, że w okresie od stycznia 2010 roku do 23 kwietnia 2010 r., w M. (woj. (...)), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, przechowywał dla innej ustalonej osoby wyroby akcyzowe w postaci 30 kilogramów tytoniu oraz 175 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu, udzielając jej pomocy do popełnienia czynu zabronionego polegającego na uchylaniu się od opodatkowania przez nieujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania, narażającego Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej 22.419,80 zł, czym wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych stawka;

4. w odniesieniu do oskarżonego J. L. (1) – w punkcie 64 podwyższa wysokość kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe do 300 (trzystu) stawek dziennych, przyjmując, że podlega ona wykonaniu,

5. w odniesieniu do oskarżonego M. H. – w punkcie 84 podwyższa wysokość kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe do 700 (siedmiuset) stawek dziennych, przyjmując, że podlega ona wykonaniu;

6. w odniesieniu do oskarżonych J. Z. oraz K. Z. – w punkcie 114 z podstawy prawnej orzeczenia o karze łącznej eliminuje art. 86 § 1 k.k.;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Częstochowie) na rzecz:

a) adwokata M. K. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu S. H. w postępowaniu odwoławczym,

b) adwokata J. J. (2) – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. B. (2) w postępowaniu odwoławczym,

c) adwokata T. B. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. M. w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za postępowanie odwoławcze:

- od oskarżonego M. B. (1) kwotę 1720 (tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego Z. B. kwotę 1720 (tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego M. B. (2) kwotę 1300 (tysiąc trzysta) złotych,
- od oskarżonego S. K. kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych,
- od oskarżonego Ł. K. kwotę 3120 (trzy tysiące sto dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego K. M. kwotę 1860 (tysiąc osiemset sześćdziesiąt) złotych,
- od oskarżonego M. S. kwotę 3540 (trzy tysiące pięćset czterdzieści) złotych,
- od oskarżonego T. S. kwotę 3540 (trzy tysiące pięćset czterdzieści) złotych;

VI. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje:

- od oskarżonego A. H. tytułem orzeczonej w punkcie II.1 kary łącznej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych,
- od oskarżonego G. B. kwotę 1120 (tysiąc sto dwadzieścia) złotych,
- od oskarżonego J. L. (1) kwotę 4380 (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt) złotych,
- od oskarżonego M. H. kwotę 10.100 (dziesięć tysięcy sto) złotych,

VII. zasądza od oskarżonych: M. B. (1), Z. B., M. B. (2), S. K., Ł. K., K. M., M. S., T. S., A. H., G. B., J. L. (1) i M. H. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie po 31 (trzydzieści jeden) złotych;

VIII. zwalnia oskarżonego S. H. od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa;

IX. w części dotyczącej oskarżonych J. Z. i K. Z. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO del. Marcin Ciepiela SSA Marek Charuza SSA Wiesław Kosowski

Sygn. akt: **II AKa 231/18**

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 458 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. ograniczone do części sporządzonej na wniosek w zakresie dotyczącym oskarżonych Ł. K., G. B. i M. B. (2))

W sprawie o sygn. akt II K 118/13 Sądu Okręgowego w Częstochowie:

- G. B. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie stycznia 2010 roku, w C., S., R., J., D., M. i Z. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

XV. w okresie stycznia 2010 roku, w C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w

wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci wyrobów tytoniowych różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1000 paczek po 20 sztuk papierosów każda uchylał się od opodatkowania nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 10.428 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s.,

- M. B. (2) został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie od września 2009 roku do grudnia 2009 roku, w C., S., R., J., D., M. i Z. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XVII. w okresie od września 2009 roku do grudnia 2009 roku, w C., C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 200 litrów uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawne małej wartości, w kwocie łącznej nie mniejszej niż 9.523 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s.,

XVIII. w okresie od września 2009 roku do grudnia 2009 roku, w C., C., S., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wprowadzał do obrotu napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 200 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), charakteryzujące się podwyższoną zawartością alkoholu izopropylowego oraz obecnością jonów benzoesanowych wskazujących, że alkohol ten nie był alkoholem przeznaczonym do spożycia przez ludzi, tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobieniu napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz. U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

- Ł. K. został oskarżony o to, że:

XLV. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 roku, w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez A. H., mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu oraz przestępstw skarbowych, w szczególności wprowadzanie do obrotu gospodarczego odkażonego spirytusu przemysłowego jako spirytusu spożywczego oraz dokonywanie obrotu wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń polskim znakami akcyzy skarbowej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

XLVI. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 roku, w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nabycie, a następnie wprowadzenie do obrotu wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej

akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1250 litrów (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 59.520 zł) oraz wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 24.700 paczek po 20 sztuk papierosów każda (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 248.610 zł) uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej, w kwocie łącznej nie mniejszej niż 308.130 zł, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 i 5 k.k.s.,

XLVII. w okresie do 26 kwietnia 2010 roku, w M. i C. woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył i przechowywał w mieszkaniu i pomieszczeniach gospodarczych przy ulicy (...) w M. wyroby akcyzowe w postaci 170 paczek papierosów (...) po 20 sztuk papierosów każda i 30 paczek papierosów (...) po 20 sztuk papierosów każda, celem wprowadzenia ich do obrotu bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 2.086 zł, tj. o czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

XLVIII. w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 roku, w C., R., J., M., Z. i A. woj. (...) oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu wprowadzał do obrotu napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1250 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), charakteryzujące się podwyższoną zawartością alkoholu izopropylowego oraz obecnością jonów benzoesanowych wskazujących, że alkohol ten nie był alkoholem przeznaczonym do spożycia przez ludzi, tj. o czyn z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobieniu napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz. U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2017 r. (sygn. akt II K 118/13) Sąd Okręgowy w Częstochowie:

w punkcie 13 – uniewinnił oskarżonego G. B. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku;

w punkcie 14 – uznał oskarżonego G. B. (w ramach czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku) za winnego tego, że w okresie stycznia 2010 roku, w S., M. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci wyrobów tytoniowych różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1.000 paczek po 20 sztuk papierosów każda, uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości, w kwocie łącznej nie mniejszej niż 10.428 zł, to jest czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to na mocy art. 54 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł;

w punkcie 15 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 70 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu G. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

w punkcie 16 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego G. B. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

w punkcie 17 – uniewinnił oskarżonego M. B. (2) od popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku;

w punkcie 18 – uznał oskarżonego M. B. (2) (w ramach czynów opisanych w punktach XVII i XVIII części wstępnej wyroku) za winnego tego, że w okresie od września 2009 roku do grudnia 2009 roku, w R. i Z., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 200 litrów uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości w kwocie łącznej nie mniejszej niż 9.523 zł, jednocześnie wprowadzał do obrotu ww. spirytus, a więc napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 200 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), przy czym przyjął, iż zachowania przypisane oskarżonemu stanowią jeden czyn w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. stanowiący przestępstwo z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz stanowiący przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za przestępstwo powszechne z mocy art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo skarbowe na mocy art. 54 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł, przyjmując, że zgodnie z art. 8 § 2 i 3 k.k.s., jako surowsza wykonaniu podlega tylko kara orzeczona wobec oskarżonego za przestępstwo skarbowe w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł;

w punkcie 19 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 70 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu M. B. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

w punkcie 20 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego M. B. (2) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

w punkcie 57 – uniewinnił oskarżonego Ł. K. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XLV części wstępnej wyroku;

w punkcie 58 – na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego Ł. K. o czyn opisany w punkcie XLVII części wstępnej wyroku ustalając, iż czyn ten stanowi wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

w punkcie 59 – uznał oskarżonego Ł. K. (w ramach czynów opisanych w punktach XLVI i XLVIII części wstępnej wyroku) za winnego tego, że w okresie od września 2009 roku do 26 kwietnia 2010 roku, w C., M. i innych miejscowościach województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż wyrobów akcyzowych bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci

uprzednio nielegalnie odkażonego spirytusu w ilości nie mniejszej niż 1.250 litrów (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 59.520 zł) oraz wyrobami tytoniowymi bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci papierosów różnych marek w ilości nie mniejszej niż 24.700 paczek po 20 sztuk papierosów każda (kwota narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego 248.610 zł) uchylał się od opodatkowania, nie ujawniając właściwym organom jego przedmiotu i podstawy, czym naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego, w kwocie łącznej nie mniejszej niż 308.130 zł, jednocześnie wprowadzał do obrotu ww. spirytus, a więc napoje spirytusowe w ilości nie mniejszej niż 1.250 litrów, wytworzone niezgodnie z warunkami technologicznymi i parametrami jakościowymi określonymi dla nich w przepisach wydanych na podstawie art. 2-5 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. (Dz.U.UE L z dnia 13 lutego 2008 r.), przy czym przyjmuje, iż zachowania przypisane oskarżonemu stanowią jeden czyn w rozumieniu art. 8 § 1 k.k.s. stanowiący przestępstwo z art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobieniu napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz stanowiący przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za przestępstwo powszechne z mocy art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobieniu napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. Nr 208 z 2006 r. poz. 1539) w zw. z art. 5 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo skarbowe na mocy art. 54 § 1 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał oskarżonego na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 210 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł, przyjmując, że zgodnie z art. 8 § 2 i 3 k.k.s., jako surowsza wykonaniu podlega tylko kara orzeczona wobec oskarżonego za przestępstwo skarbowe w wymiarze 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 210 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 70 zł;

w punkcie 60 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 70 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu Ł. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

w punkcie 61 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżonego Ł. K. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

w punkcie 62 – na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu Ł. K. na poczet orzeczonej grzywny okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26 kwietnia 2010 r. do dnia 13 maja 2010 r., przy czym jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Apelację od tamtego wyroku wnieśli: obrońca oskarżonego G. B. – w zakresie punktów 14, 15 i 16 w całości, obrońca oskarżonego M. B. (2) – na korzyść tego oskarżonego w części, tj. co do punktów 18, 19, 20 i 124 oraz obrońca oskarżonego Ł. K. – na korzyść tego oskarżonego w części, tj. co do punktów 59, 60, 61 i 62.

Obrońca oskarżonego G. B. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, będące następstwem dowolnej oceny dowodów, a nie swobodnej, w tym czynienie przez Sąd I instancji subiektywnych, niedopuszczalnych domniemań, w sposób niezgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego przyjmując, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć w sposób niebudzący wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 54 § 2 k.k.s., a także przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na

potwierdzenie przyjętej przez Sąd wersji zdarzeń, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez należytego, wyczerpującego uzasadnienia przyjętej wersji,

- art. 4 k.p.k. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie w przedmiotowej sprawie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego B., przyjęcie za udowodnione okoliczności wątpliwych i niepotwierdzonych w zebranych materiałach dowodowych, a także rozstrzygnięcie pojawiających się w sprawie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść ww. oskarżonego, co skutkowało ustaleniem błędnego i niepewnego stanu faktycznego,
- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów wyrażającej się w arbitralnym przyjęciu, iż oskarżony nabył, a następnie sprzedał wyroby akcyzowe bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej w postaci wyrobów tytoniowych różnych marek w ilości nie mniejszej niż 1000 paczek po 20 sztuk papierosów każda, pomimo braku dowodów wskazujących na to, że oskarżony po pierwsze nabył, a po drugie, że finalnie sprzedał, co w konsekwencji przyczyniło się do błędu w ustaleniach faktycznych;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść wyroku poprzez nadzwyczajne obostrzenie oskarżonemu kary, w związku z przyjęciem, że oskarżony uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów, a więc nieprawidłowym zastosowaniem przepisu z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., który w realiach mniejszego postępowania nie miał zastosowania i w tym zakresie wniósł o wyeliminowanie z podstawy prawnej przepisu z art 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, oskarżonego G. B. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu;
  2. zasądzenie na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa kosztów postępowania za obie instancje.
- z daleko posuniętej ostrożności procesowej – o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania,
  - na wypadek niepodzielenia powyższych zarzutów, z najdalej idącej ostrożności procesowej – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu z art. 54 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i wymierzenie oskarżonemu kary bez uwzględnienia przesłanek nadzwyczajnego obostrzenia kary.

Z kolei obrońca oskarżonego M. B. (2) na zasadzie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w jednostronnej, ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego M. B. (2) analizie wyjaśnień oskarżonego M. H., poprzez ustalenie stanu faktycznego wyłącznie w oparciu o ten dowód w sytuacji, gdy wyjaśnienia te zawierają jedynie ogólnikowe i nieprecyzyjne stwierdzenia dotyczące okoliczności rzekomego popełnienia czynów zabronionych przez oskarżonego M. B. (2), jak również nie korespondują z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami;

a w konsekwencji:

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem w sytuacji, gdy analiza materiału dowodowego w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku przeciwnego.

Wskazując na powyższe podstawy apelacyjne, obrońca oskarżonego M. B. (2) wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów; ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Natomiast obrońca oskarżonego Ł. K. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 in fine k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzi mości karnej przez oskarżonego, analizy:

- wyjaśnień oskarżonego, w tym przede wszystkim w zakresie, iż nie popełnił zarzucanych mu czynów zabronionych, a także podawał, że nigdy nie miał do czynienia z obrotem wyrobami tytoniowymi i alkoholowymi bez oznaczeń akcyzy skarbowej;
- zeznań/wyjaśnień B. W., który to jako współoskarżony w przedmiotowej sprawie posiadał oczywisty „interes” w pomówieniu Ł. K., celem którego było jak najszybsze opuszczenie aresztu, które to zmierzały do umniejszenia jego roli w zdarzeniu oraz prowadziły do bezpodstawnego przerzucenia winy na Ł. K., przy czym zeznania/wyjaśnienia B. W. były nieprecyzyjne, niekompletne i nie podawały jakichkolwiek szczegółów i trudno je uznać za wiarygodne,
- zeznań A. L., Z. K., E. D., T. P. i Z. P., które potwierdzają, że Ł. K. nie handlował hurtowymi ilościami papierosów, a jedynie niewielkimi ilościami,
- analiza nagrań z materiałów niejawnych, z których nie wynika, jakoby Ł. K. dopuścił się przestępstwa,
- zeznania/wyjaśnienia oskarżonego A. H., który nie został przesłuchany w zakresie informacji dotyczących osoby Ł. K., a który miał być rzekomym dostawcą Ł. K.,
- dowodu z przeszukania, który potwierdza, że Ł. K. nie handlował hurtowo wyrobami nielegalnymi oraz wskazuje, że posiadał on papierosy innego rodzaju niż oskarżeni,

oraz analizy materiału dowodowego, która nie daje wystarczających podstaw dla:

- wyliczenia potencjalnych korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonego z rzekomo popełnionych przestępstw,
- zarzutu posiadania towaru, który nie został znaleziony u Ł. K.,
- uznania, iż ww. oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa,

a w konsekwencji:

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie potwierdza takiego stanowiska, w szczególności, iż żaden dowód nie wskazuje na bezpośrednie sprawstwo oskarżonego, a analiza całokształtu dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony nie popełnił przestępstwa, natomiast stan faktyczny przyjęty przez Sąd oparty jest jedynie na poszlakach, zawierających wewnętrzne sprzeczności i niewiążących się w jedyny możliwy łańcuch zdarzeń.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca oskarżonego Ł. K. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów;
- 2) ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego G. B. okazała się częściowo zasadna i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść tego oskarżonego, a apelacje obrońców oskarżonych Ł. K. oraz M. B. (2) nie zawierały zarzutów podlegających uwzględnieniu.

Przed wnikliwym odniesieniem się do zawartych w poszczególnych apelacjach zarzutów o charakterze indywidualnym, charakterystycznym dla sytuacji danego oskarżonego, za zasadną uznać należy analizę tych zarzutów, które były wspólne. Na ich czoło wysuwał się wspólny dla wszystkich środków odwoławczych – zarzut obrazy art. 7 k.p.k. W tym zakresie przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oraz na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (postanowienie SN z 28 kwietnia 2015 r., II KK 89/15, OSNPG 2015/7-8/7, KZS 2015/7-8/26).

Zdaniem Sądu odwoławczego, przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów przemawiających za przypisaniem oskarżonym: G. B. w punkcie 14 (z wyjątkiem działania w kilku transakcjach i wynikających stąd konsekwencjach, o czym mowa niżej), M. B. (2) w punkcie 18 oraz Ł. K. w punkcie 59 zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 sierpnia 2017 r. (sygn. akt II K 118/13) – została dokonana w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wszechstronny i bezstronny, i jako takowa nie wykracza poza swobodną oraz pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd I instancji zgromadził istotne dla rozstrzygnięcia dowody, w tym materiały niejawne, w szczególności nie naruszając treści art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zgromadzony materiał dowodowy poddał należytej analizie i ocenie, a dokonane w efekcie ustalenia faktyczne (z powyższym wyjątkiem) zasługiwały na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Tym samym, wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych M. B. (2) oraz Ł. K., Sąd I instancji nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Wymienieni skarżący eksponowali, iż w ich ocenie dowody, z których Sąd I instancji wysnuł wnioski pozwalające na przesądzenie sprawstwa oskarżonych M. B. (2) oraz Ł. K. w zakresie przypisanych im przestępstw, stanowiły pomówienia współoskarżonych, odpowiednio M. H. oraz B. W. (2), a więc dowody, które nie powinny być uznane jako wystarczające dla przesądzenia winy oskarżonych. Nie jest to stanowisko uzasadnione. Dowód z pomówienia ma bowiem z punktu widzenia formalnego taką samą wartość jak każdy inny dowód w postępowaniu karnym. Podlega jedynie szczególnie rygorystycznym ocenom w ramach art. 7 k.p.k. celem ustalenia, czy nie nosi cech bezpodstawnego obciążenia oskarżonego czymś, za co nie ponosi on odpowiedzialności. Argumenty wskazane przez Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przekonują, iż okoliczności te Sąd ten miał na uwadze. Zaakcentowane przez Sąd I instancji źródła dowodowe w postaci materiałów niejawnych, protokołów oględzin telefonów i ich analizy oraz zeznań świadków, wskazują jednoznacznie na to, iż w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego wyjaśnienia świadka, a byłego oskarżonego B. W. (2) nie stanowią bezpodstawnych pomówień oskarżonego Ł. K., ale przez zależność i powiązania z wymienionymi dowodami w sposób obiektywny odzwierciedlają rolę tego oskarżonego w nabywaniu i sprzedawaniu nielegalnie odkażonego spirytusu i pozbawionych znaków akcyzy papierosów. Z kolei w przypadku drugiego oskarżonego podkreślenia wymaga, iż oskarżony M. H., który w śledztwie obciążał M. B. (2), nie przenosił na niego całej odpowiedzialności dążąc do uchronienia siebie od konsekwencji karnych, ale potwierdzając swój współudział, opisywał okoliczności przemawiające przeciw oskarżonemu M. B. (2), podobnie jak przeciw innym wskazanym przez niego oskarżonym. W świetle poczynionych przez Sąd meriti ustaleń nie sposób było uznać, aby wyjaśnienia oskarżonego M. H., wskazujące na przestępczą działalność oskarżonego M. B. (2) były wyrazem osobistego zainteresowania tego pierwszego, umniejszały jego zawinięcie lub przerzucały jego winę na tego drugiego. Podobnych cech Sąd odwoławczy nie doszukał się również w odniesieniu do zachowania B. W. (2), który jako podejrzany obciążył Ł. K..

Chybione były również, wspólne dla apelacji obrońców oskarżonych M. B. (2) oraz Ł. K., zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w określony przez dyspozycję tego przepisu „zwięzły” sposób wskazał,

jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, przywołał dowody, na jakich w tej mierze oparł się i podał, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Podkreślić należy, że poczynił tak również w niejawnej części uzasadnienia, w której zawarł precyzyjne ustalenia faktyczne, tłumacząc, z jakich dowodów wynikają konkretne ilości nabywanych lub posiadanych przez oskarżonych G. B. oraz Ł. K. wyrobów akcyzowych. Niezależnie od tych uwag, przypomnieć należy, że w myśl obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Już więc z tego powodu alternatywne wnioski skarżących o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji były nietrafne.

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego M. B. (2), zauważyć należy, że dotyczyły one wyłącznie kwestii oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. H.. Zdaniem Sądu odwoławczego, ocena taka dokonana przez Sąd I instancji, mieściła się w granicach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k., i w efekcie była prawidłowa.

Podkreślenia wymaga, że oskarżony M. B. (2) nie był jedyną osobą rozpoznaną i wskazaną przez oskarżonego M. H. jako nabywca odkażonego spirytusu, ale jedną z wielu. Przypomnieć należy, że w wyjaśnieniach złożonych w śledztwie oskarżony M. H. za pomocą imion, nazwisk, pseudonimów lub rozpoznania wizerunków wskazał zarówno osoby, od których nabywał wyroby akcyzowe (spirytus od A. i trochę od M. S., a papierosy od A. – k. 239; spirytus od A., M. S. oraz F. – k. 521, a papierosy od A., który mówił, że pochodzą z Ukrainy – k. 522), jak też osoby, którym te wyroby sprzedawał (R. z C., B. z Z., P. mieszkający za Z. – k. 239, B. z Z., R. z C., P. z Z. – k. 522, R. z C. – k. 736, M. ps. (...), S. z B., A. z J. – k. 775, S. z B., R. z C. – k. 3896, 4899, szwagier S. z C. – k. 4383, R. z C. – k. 4679, K. z okolic S. – k. 4898, osoby wpisane do książki telefonicznej telefonu z k. 760-761 jako A. J. oraz R. – k. 779, rozpoznani na zdjęciach: M. ps. (...), A. z J. – k. 780, S. Z. – k. 3896, K. M. – k. 4383, R. P. – k. 4679-4680, M. B. (2) – k. 4898, a także osoby wpisane w książce telefonicznej telefonu odnalezionego w toku postępowania – k. 786-789). Jak widać, dokonane przez oskarżonego M. H. rozpoznanie oskarżonego M. B. zasadniczo nie różniło się od takowych, dotyczących innych oskarżonych. Brak również racjonalnych powodów do podważenia prawidłowości przeprowadzenia okazania oskarżonemu M. H. czterech wizerunków, pośród których była też fotografia oskarżonego M. B. (2). Logicznym było, że oskarżonemu M. H. nic nie mówiło nazwisko oskarżonego M. B. (2), bo w czasie przeprowadzania z nim transakcji nie znał go z nazwiska. Odzwierciedlony w protokole okazania porządek tej czynności nie dawał podstaw do przyjętego przez skarżącego twierdzenia, że doszło do zasugerowania oskarżonemu M. H. zdjęcia akurat oskarżonego M. B. (2).

Nadto, oceniając jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. H. Sąd meriti trafnie podniósł (str. 95 uzasadnienia), że znalazły one potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych M. D. (1), S. K., K. M., A. P., R. P., A. H. i T. S.. W postępowaniu nie zaprezentowano żadnego powodu, ani nie zaoferował go skarżący, dla którego akurat oskarżonego M. B. – w przeciwieństwie do pozostałych oskarżonych – oskarżony M. H. miałby pomówić.

Sąd odwoławczy nie podzielił wniosków wyprowadzonych przez obrońcę oskarżonego M. B. (2) z użycia przez oskarżonego M. H. zwrotów „mogłem”, „mogło”. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie wskazywały one na wątpliwości co do faktu sprzedaży nielegalnie wytworzonego spirytusu oskarżonemu M. B. (2), lecz na brak precyzji co do jego ilości i daty transakcji. Te jednak wynikają z materiałów niejawnych, które wskazują, że oskarżony M. B. (2) nabył co najmniej 200 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu. W szczególności

fragment nr 1 uzasadnienia wyroku dostępny w kancelarii tajnej

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego Ł. K., poczynić można spostrzeżenie, że akcentowały one dwie kwestie. Pierwsza dotyczyła podważenia wiarygodności wyjaśnień B. W. (2). Oprócz argumentów natury ogólnej, przytoczonych wyżej przy okazji oceny dowodu z pomówienia, Sąd Apelacyjny zauważa, że wbrew twierdzeniom skarżącego, depozycje procesowe wskazujące na oskarżonego Ł. K. jako nabywcę towarów akcyzowych od B. W. (2) oraz oskarżonego A. H. były konsekwentne od czasu pierwszego przesłuchania w dniu 26.04.2010 r. (k. 361, 917v), wsparte innymi dowodami, a w niektórych fragmentach zawierały szczegóły na temat ilości sprzedanych papierosów (100 kartonów po 10 paczek – k. 917v). Poza tym, B. W. (2) nie miał powodu

pomawiać akurat oskarżonego Ł. K., skoro zarazem w swych wyjaśnieniach obciążył oskarżonych A. H., J. Z., K. Z., R. W., a także zmarłego przed otwarciem przewodu sądowego w I instancji K. G., zarazem rozpoznając ich na tablicach poglądowych (k. 1676-1677).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie podważał trafności dokonanej przez Sąd meriti oceny dowodów eksponowany w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. fakt nieprzesłuchania oskarżonego A. H. w zakresie informacji dotyczących osoby Ł. K.. Niewątpliwie, takiego przesłuchania nie mógł przeprowadzić Sąd I instancji, gdyż oskarżony A. H. w toku przewodu sądowego odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Nie było ono jednak nieodzowne, gdyż za prawidłowością ustalenia Sądu meriti, że jedynym dostawcą spirytusu oraz głównym dostawcą papierosów bez polskich znaków akcyzy dla oskarżonego Ł. K. był oskarżony A. H., przemawiały materiały niejawne. Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę dowodów i ustalenia faktyczne zawarte w części niejawnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na czele z najistotniejszym, iż oskarżony Ł. K. nabył co najmniej 1.250 litrów nielegalnie odkażonego spirytusu oraz co najmniej 24.700 paczek po 20 sztuk wyrobów tytoniowych w postaci papierosów różnych marek bez oznaczeń znakami polskiej akcyzy skarbowej. Wbrew twierdzeniom obrońcy, materiały niejawne jednoznacznie wskazywały, że w rozmowach oskarżonego Ł. K. ze zbywcami i nabywcami wyrobów akcyzowych chodziło o transakcje dotyczące wyrobów akcyzowych w postaci spirytusu i papierosów, przy czym te ostatnie nie były liczone w „paczuszkach”, lecz kartonach. Materiały niejawne pozwalały również na precyzyjne wyliczenie zarówno minimalnej ilości nabywanych, a potem sprzedawanych przez oskarżonego Ł. K. wyrobów bez polskich znaków skarbowych akcyzy: papierosów oraz spirytusu. W zakresie oceny materiałów niejawnych Sąd odwoławczy podzielił (z wyjątkiem dotyczącym ilości transakcji przeprowadzonych z oskarżonym G. B.) stanowisko zaprezentowane w części niejawnej pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, wobec czego, aby nie powtarzać się, do nich odsyła. W szczególności

fragment nr 2 uzasadnienia wyroku dostępny w kancelarii tajnej

Odnosząc się do zawartego w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. stwierdzenia, że nie wiadomo, na jakiej podstawie wobec tego oskarżonego został naliczony podatek akcyzowy w kwocie 59.520 zł od ustalonej ilości 2150 litrów spirytusu, wskazać trzeba, że nastąpiło to na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (jt.Dz.U.2018.1114 ze zm.), zwanej dalej u.o p.a. Przepis ten w latach 2009 i 2010 (tj. czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu) stanowił, iż stawka akcyzy na alkohol etylowy wynosi 4960 zł od 1 hektolitra alkoholu etylowego 100% vol. zawartego w gotowym wyrobie. Co prawda, Sąd Okręgowy samodzielnie nie dokonał w tym zakresie obliczeń, ale jako jeden z dowodów stanowiących podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w zakresie wysokości narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego przypadającego z tytułu nielegalnego nabycia spirytusu przez oskarżonego Ł. K. powołał „informację odnośnie wysokości akcyzy k. 5165-5168 t. 26” (vide str. 65 uzasadnienia). Informacja ta wskazywała zaś sposób dokonania obliczeń na podstawie wzoru zawartego w przytoczonym przepisie.

Treści zawarte we wskazanych materiałach niejawnych harmonizowały z niektórymi informacjami wynikającymi z jawnej części materiału dowodowego. Na regularne kontakty z głównym dostawcą wyrobów akcyzowych wskazywały zawarte w sprawozdaniu z analizy kryminalnej (k. 4124-4195, diagram 12 z k. 4161) dane o 34 połączeniach oskarżonego Ł. K. z oskarżonym A. H.. Z kolei o nabywaniu papierosów od oskarżonego G. B., oprócz materiałów niejawnych, świadczyło zapisanie w telefonie zabezpieczonym u oskarżonego Ł. K. jako kontaktu „F./M” numeru (...), należącego do oskarżonego G. B.. Wreszcie, dowodem na zbywanie przez oskarżonego Ł. K. papierosów była również wynikająca z protokołu oględzin zawartości jego telefonu treść SMS-a odebranego w dniu 13.11.2009 r. z numeru (...) (k. 2649), w którym nieustalony nabywca tłumaczył się z zabrania zbyt dużej ilości tego typu towaru (k. 2650).

Całkowicie chybionym argumentem zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. było twierdzenie, że skoro z zeznań A. L., Z. K., E. D., T. P. i Z. P. wynika, że oskarżony Ł. K. sprzedawał relatywnie nieduże ilości papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy (po kilka kartonów), to nie handlował hurtowymi ilościami papierosów. Zauważyć wszak należy, że Sąd I instancji bynajmniej nie ustalił w sprawie, aby oskarżony Ł. K. był hurtownikiem, gdyż takowymi byli oskarżony A. H., a w mniejszym stopniu oskarżeni M. H., T. S. i M. S. oraz świadek B. W. (2). Ponadto, jeszcze raz należy podkreślić, że ilość wyrobów akcyzowych przypisana oskarżonemu Ł. K. w zaskarżonym wyroku wynika z materiałów niejawnych, w tym tego, co nabył on od oskarżonego A. H., a nie z tego, co sprzedał kilku

przesłuchanym świadkom, nabywającym papierosy na własne potrzeby. Wreszcie, logicznie rozumując, niesporny fakt, że oskarżony Ł. K. trudnił się cyklicznie sprzedażą papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, mógł jedynie wzmacniać, a nie osłabiać ustalenie o poprzednim nielegalnym nabywaniu ich w sposób ustalony w toku postępowania.

Równie nietrafna była teza skarżącego, jakoby to dowód z przeszukania mieszkania oskarżonego Ł. K. miał potwierdzać, że posiadał on papierosy innego rodzaju niż pozostali oskarżeni. W tym kontekście przypomnieć należy, że w toku przeszukania u oskarżonego Ł. K. ujawniono papierosy marki (...) oraz marki (...) (k. 385-395). Sąd Apelacyjny zauważa, że papierosy marki (...) – jak wskazuje doświadczenie zawodowe pozyskane z racji rozpoznawania innych podobnych spraw – należą do najczęściej zatrzymywanych w podobnych sytuacjach (w niniejszej sprawie zabezpieczono je również u M. P. – k. 1334, a A. H. za przechowywanie m.in. papierosów marki (...) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z 27 czerwca 2008 r., sygn. akt III Ks 2/08 – k. 1396-1397). Poza tym, papierosami marek takich jak zabezpieczone u oskarżonego Ł. K. handlował również oskarżony J. L. (1) (marki (...) – k. 464, 1268, 1289, 1296 oraz marki (...) (k. 1268), w tym (...) (k. 1281). Tezę skarżącego pozwalały również podważyć zeznania niektórych z ustalonych nabywców papierosów sprzedawanych przez oskarżonego Ł. K.. Z niekwestionowanych zeznań świadków A. L., Z. K. i M. D. (2) wynikało bowiem, że w okresie objętym zarzutem kupowali u oskarżonego Ł. K. papierosy marek odpowiednio: (...), (...), (...) i (...), (...) (k. 4956v), (...) (k. 5005) oraz (...) (k. 5011). Zatem, ewidentnie oskarżony Ł. K. nabywał i sprzedawał papierosy różnych marek, a nie tylko tych, które zabezpieczono u niego w toku przeszukania.

Sąd odwoławczy nie podzielił również zarzutu obrońcy oskarżonego Ł. K., jakoby to zeznania świadków, którzy nabyli od oskarżonego papierosy potwierdzały, że Ł. K. nie sprzedawał nigdy alkoholu, a Sąd I instancji błędnie zinterpretował zeznania A. L.. Sąd Apelacyjny zaakceptował bowiem jako logiczny tok rozumowania Sądu meriti, że skoro oskarżony Ł. K. oferował A. L. spirytus pochodzący z nielegalnego źródła, to go posiadał, sam uprzednio go nabywszy. Zauważyć należy, że analogiczną ofertę kupna oskarżony Ł. K. złożył świadek Z. P. (k. 5043, 7968v-7969).

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zawarty tylko w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. zarzut, iż oskarżony nie mógł kupować od A. H. spirytusu w ilościach od 50 do 500 litrów, gdyż sam poruszał się w tamtym czasie niedysponującym wielkim bagażnikiem samochodem marki F. (...). Zauważyć bowiem należy, że skoro w postępowaniu nie ustalono, aby transporty większych partii spirytusu od A. H. miały odbywać się jednokrotnie, mogło do nich dochodzić partiami, jak choćby w przypadku dostaw od oskarżonego M. H. dla R. P. (k. 6169).

Błędnie obrońca oskarżonego Ł. K. podniósł w uzasadnieniu apelacji, jakoby Sąd I instancji wskazał, iż przedmiotem nabycia przez oskarżonego był skażony spirytus nienadający się do spożycia. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie zawarł takich ustaleń, a jedynie wskazał, że odkazony alkohol zawierał jony beznosane (str. 1 uzasadnienia). Skoro Sąd meriti nie przypisał oskarżonemu Ł. K. (ani żadnemu innemu oskarżonemu) obrotu spirytusem skażonym, to chybione były argumenty zawarte w uzasadnieniu analizowanej apelacji, odwołujące się do zwolnień ustawowych od akcyzy (przewidzianych m.in. w art. 30 ust. 9 pkt 1-6 oraz art. 32 ust. 4 pkt 2 u.o.p.a. alkoholu etylowego całkowicie skażonego środkami skażającymi oraz częściowo skażonego alkoholu etylowego używanego do czyszczenia linii produkcyjnych).

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zawartego tylko w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K. zarzutu naruszenia zasady ne bis in idem. Odnosząc się do niego, przypomnieć trzeba, że oskarżony Ł. K. konsekwentnie podawał k. 497-497v, 4519-4520, 5328, 7469-7470), że dwukrotnie posiadał nielegalne papierosy, nabyte przez siebie w P. i w C., które zostały mu zatrzymane (i był „stratny finansowo” – k. 497-497v), a on dwukrotnie za ich posiadanie został skazany. Sąd I instancji nie badał tego wątku, wobec czego odpisy owych wyroków zostały uzyskane w postępowaniu apelacyjnym. Wynika z nich, że Ł. K. w dniu 7 listopada 2009 r. przewoził i usiłował wprowadzić do obrotu 450 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy (wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie z 20 maja 2010 r., sygn. akt II K 111/10 – k. 10055), a w dniu 27.02.2010 r. w samochodzie przewoził (...) paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy (wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie z 7 lipca 2010 r., sygn. akt II Ks 6/10 – k. 10056-10057).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w obliczu zawartych w tych wyrokach danych, wyjaśnień oskarżonego Ł. K. oraz ustaleń leżących u podstaw wyroku Sądu I instancji nie sposób stwierdzić, aby postępowania karne zakończone wyrokami Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 20 maja 2010 r. oraz z dnia 7 lipca 2010 r., a także niniejsze dotyczyły tego samego czynu tej samej osoby, a więc skutkować miały umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Wszak, w sprawach tych chodziło o różne papierosy. W sprawach objętych opisanymi wyrokami Sądu Rejonowego w Myszkowie, jak wynikało z wyjaśnień oskarżonego Ł. K., nabywał on papierosy w P. i w C., a w sprawie niniejszej – jak trafnie ustalił Sąd I instancji – od oskarżonych A. H., G. B. i świadka B. W. (2). Poza tym, papierosy objęte postępowaniami karnymi zakończonymi wyrokami Sądu Rejonowego w Myszkowie, jak wynikało wprost z ich treści, zostały zabezpieczone i objęte przypadkiem. Oskarżony Ł. K. nie mógł więc nimi handlować w przeciwieństwie do papierosów objętym niniejszym postępowaniem. Mając dodatkowo na uwadze, że w sprawach o sygn. akt II K 111/10 oraz II Ks 6/10 Sądu Rejonowego w Myszkowie, Ł. K. nie został skazany za działanie czynem ciągłym, kategorycznie należało wykluczyć, aby doszło do naruszenia zasady *ne bis in idem*.

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego G. B., zauważyć należy, że te, które zostały zawarte w *petitum* apelacji miały charakter tak dalece ogólnikowy, że dla ich odparcia wystarczające jest przywołanie interpretacji powołanych przez skarżącego art. 4 i art. 410 k.p.k.

Otóż, w judykaturze nie budzi wątpliwości, iż naruszenie normy wyrażonej w art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy apelacyjnej, gdyż przepisy te określają ogólne dyrektywy postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym (postanowienie SN z 9 lipca 2014 r., II KK 140/14, LEX nr 1480322; wyrok SN z 5 października 2010 r., III KK 370/09, OSNwSK 20101/1878). Tymczasem, skarżący nie powiązał z rzekomą obrazą normy zawartej art. 4 k.p.k. naruszenia żadnych przepisów szczegółowych lub decyzji procesowych.

Z kolei w związku z zarzutem obrazę art. 410 k.p.k. przypomnieć trzeba, że zachodzi ona wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Sam natomiast fakt, że ustalenia faktyczne w danej sprawie mogą zostać poczynione jedynie w oparciu o dowody uznane za wiarygodne, a nie o te, które zostały uznane za niewiarygodne, co jest przecież rzeczą oczywistą, nie oznacza, że sąd orzekający dopuścił się obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Nie stanowi więc naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (postanowienie SN z 24 marca 2015 r., III KK 70/15, LEX nr 1758785). Istotą art. 410 k.p.k. jest to, iż wyroku nie można opierać tylko na części ujawnionego materiału dowodowego, ale gdy sąd nie daje wiary określonym dowodom i wskazuje powody takiego stanowiska to nieuwzględnienie tych dowodów i okoliczności z nich wynikających nie stanowi naruszenia tego przepisu (wyrok SA w Katowicach z 16 marca 2017 r., II Aka 509/16, LEX nr 2401030). Skoro Sąd Okręgowy podał, że nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego G. B. z uwagi na sprzeczność z materiałami niejawnymi, zapisami zawartymi w telefonie oskarżonego Ł. K. oraz zasadami doświadczenia życiowego i logiki (str. 27 uzasadnienia), to nie naruszył art. 410 k.p.k.

Naruszenia reguły z art. 5 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego G. B. doszukiwał się w tym, że Sąd I instancji, mimo braku potwierdzających te zdarzenia dowodów, przyjął, iż oskarżony nabył oraz finalnie sprzedał wyroby akcyzowe bez polskich znaków akcyzy (str. 8 uzasadnienia apelacji). Dodać należy, że wedle ustaleń Sądu I instancji zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, miało do tego dojść „w kilku transakcjach” (str. 26).

W tym miejscu trzeba wskazać, że w sposób niepoprawny obrońca oskarżonego G. B., odnosząc się do badanego zagadnienia, w jawnej (zamiast w niejawniej) części apelacji przytoczył ilość, daty przeprowadzenia oraz w ogólnym zarysie treść rozmów stanowiących wszak materiały niejawne. Sąd apelacyjny zauważa, że podane w ten sposób okoliczności nie były zgodne nie tylko z ustaleniami Sądu Okręgowego zawartymi w niejawniej części uzasadnienia wyroku, ale i z danymi zawartymi w materiałach niejawnych. Zauważyć bowiem należy, że

fragment nr 3 uzasadnienia wyroku dostępny w kancelarii tajnej

Przekonanie powyższe wzmocniał fakt, że – jak trafnie ustalił Sąd I instancji i wykazano wyżej – oskarżony Ł. K. wręcz zawodowo trudnił się handlem papierosami bez polskich znaków akcyzy pochodzącymi z przemytu zza wschodniej granicy. Analizowane materiały niejawne wskazywały więc, że jednym z dostawców takich papierosów dla oskarżonego Ł. K. był oskarżony G. B..

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, analiza materiałów niejawnych dokonana przez Sąd Okręgowy w niejawnej części uzasadnienia pozwalała na jednoznacznie przyjęcie, że oskarżeni G. B. i Ł. K. uzgodnili w okresie stycznia 2010 roku dokonanie jednej transakcji sprzedaży pozbawionych polskich znaków skarbowych akcyzy 1000 paczek po 20 sztuk papierosów w każdej, które posiadał oskarżony G. B.. Regułę z art. 5 § 2 k.p.k. należało natomiast zastosować do sposobu wejścia w posiadanie tych papierosów. Z uwagi na zagrożenie karą, niewątpliwie korzystniejsze było przyjęcie, że oskarżony G. B. je nabył, niż przemycił z zagranicy. Korzystniejsze też było ustalenie, że nastąpiło to w wyniku jednej czynności, niż wielu rozciągniętych w czasie.

Poczynienie ustaleń w tym przedmiocie było o tyle istotne, że zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 1 i 4 oraz ust. 2 pkt 4 u.o.p.a. (w brzmieniu obowiązującym w latach 2009 i 2010) przedmiotem opodatkowania akcyzą jest m.in. produkcja wyrobów akcyzowych (ust. 1 pkt 1), nabycie wewnątrzspółnotowe wyrobów akcyzowych, z wyłączeniem nabycia wewnątrzspółnotowego dokonywanego do składu podatkowego (ust. 1 pkt 4), a także nabycie lub posiadanie wyrobów akcyzowych znajdujących się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od tych wyrobów nie została zapłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony (ust. 2 pkt 4). Zatem, przedmiotem opodatkowania nie jest sprzedaż, co należało uwzględnić w opisie czynu przypisanego oskarżonemu G. B..

Ten natomiast wymagał zmiany. Skoro bowiem poczynione przez Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne wskazywały na jedną transakcję, to oskarżony G. B. nie nabył papierosów „czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu”, a także nie nabył ich „co najmniej 1000 paczek”, ale dokładnie tyle. Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny w punkcie II.2 wyroku w odniesieniu do oskarżonego G. B. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu w miejsce zwrotu „w okresie stycznia 2010 roku w S., M. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu, poprzez nabycie, a następnie sprzedaż” wprowadził zwrot „w styczniu 2010 roku w nieustalonej miejscowości na terenie kraju poprzez nabycie”, a nadto wyeliminował dwukrotnie użyty zwrot „nie mniejszej niż”, a w konsekwencji tego z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. W tej sytuacji nie było podstaw do orzeczenia kary pozbawienia wolności, gdyż art. 54 § 2 k.k.s. jej nie przewiduje. Dlatego też, z podstawy wymiaru kary wyeliminowano art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz obniżono karę przez orzeczenie – jako odpowiadającej społecznej szkodliwości przypisanego czynu i stopniowi zawinięcia oskarżonego G. B., a także jego warunkom i właściwościom osobistym oraz zasadom prewencji generalnej – wyłącznie kary grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 70 zł stawka. Konsekwencją orzeczenia wyłącznie kary grzywny była konieczność uchylecia rozstrzygnięć zawartych w punktach 15 i 16 zaskarżonego wyroku, dotyczących warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku bezwzględnych przyczyn odwoławczych, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zmieniono zaskarżony wyrok w opisany sposób, utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonych od kosztów sądowych.

Wobec nieuwzględnienia środków odwoławczych, wniesionych przez obrońcę oskarżonego M. B. (2) oraz obrońcę oskarżonego Ł. K., w myśl art. 636 § 1 k.p.k. obciążały tych oskarżonych koszty procesu za postępowania odwoławcze. Złożyły się na nie wyliczone na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłaty za postępowanie odwoławcze w kwotach: 1300 zł od oskarżonego M. B. (2) oraz 3120 zł od oskarżonego Ł. K..

Natomiast o opłacie od oskarżonego G. B. za obie instancje w kwocie 1120 zł na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Na wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 31 złotych, o których orzeczono w punkcie VII wyroku, złożyły się: 30 zł tytułem opłaty za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (§ 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz.U. 2014.861 ze zm.) oraz 1 zł z tytułu 1/19 (w zaokrągleniu) ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism w każdej instancji (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa postępowaniu karnym, tj. Dz.U.2013.663).

SSO (del.) Marcin Ciepela SSA Marek Charuza SSA Wiesław Kosowski